

Kniha Daniel – číslo sto sedemdesiat

Citadela duše: Pochopenie božského enthronizovania a premeny v prorockom kontexte

Jeff Pippenger

2024-03-31

Kľúčom k určeniu Ruska ako mocnosti, ktorá v roku 2014 iniciovala ukrajinskú vojnu, je „pevnosť“, ktorá je hlavou, čiže hlavným mestom kráľovstva. Ľudský chrám pozostáva z hlavy a tela. Hlava je vyššia prirodzenosť a telo je nižšia prirodzenosť. „Sedem časov“, ktoré sa skončili v roku 1844, sa potom malo spojiť s Jeruzalemom, ktorý bol hlavou Júdu. V chráme v Jeruzaleme sa nachádzal trón kráľa, ktorý je hlavou Jeruzalema, ktorý bol hlavou Júdu. Spojenie božstva s ľudstvom, predstavujúce zapečatenie sto štyridsiatich štyroch tisícov, je znázornené ako prijatie „mysle Kristovej“. Mysel je vyššia prirodzenosť, a preto je „hlavou“.

Keď tí, ktorých predstavuje Daniel, uvidia ženské kauzatívne videnie, ktoré ich spôsobí premeniť na obraz Krista, prijali myseľ Kristovu, ktorý je druhý Adam a je duchovný. V tom okamihu je ich doslovná telesná myseľ, ktorú zdedili od prvého Adama po tom, čo padol a obrátil poriadok svojho stvorenia, ukrižovaná. Telesná myseľ, ktorá bojuje proti zákonu Božiemu a ktorú prijali bez vlastného rozhodnutia pri svojom narodení, je nahradená myslou Kristovou, ktorú prijímajú vlastným rozhodnutím a ktorá je dokonale poslušná zákonu Božiemu. Ich nová myseľ a myseľ Kristova sú potom jednou myslou a obe spolu prebývajú na tróne v nebeských sférach. V chráme je miesto, kde sa nachádza Boží trón, a ľudské bytosti, ktoré boli stvorené na Boží obraz, majú v chráme osobitné miesto, určené pre prítomnosť Boha.

To miesto nie je v ich nižšej prirodzenosti, znázornenej severným kráľovstvom. Je v mieste znázornenom južným kráľovstvom, kde sa Boh rozhodol položiť svoje meno, čo je Jeho charakter. Tým miestom je Jeruzalem, no ako hlavné mesto Judska je Jeruzalem hlavou, avšak hlavou hlavného mesta je kráľ. A Jeruzalem bol vyvolený za hlavné mesto, no zároveň bol vyvolený aj za miesto, kde Boh umiestni svoj chrám. Potom vo svojom chráme postavil svoj trón. Južné kráľovstvo predstavuje vyššiu prirodzenosť človeka, no zároveň má aj osobitnú trónnu sieň pre kráľa. Sestra Whiteová nazýva toto miesto „citadelou“ duše. Citadela je podľa definície pevnosť.

„Celé srdce má byť odovzdané Bohu, inak pravda Božia nebude mať posväcujúci vplyv na život a charakter. Je však smutnou skutočnosťou, že mnohí, ktorí vyznávajú meno Kristovo, mu nikdy neodovzdali svoje srdcia v jednoduchosti. Nikdy nezakusili skrúsenosť úplného odovzdania sa nárokom kresťanstva, a následkom toho premenná moc pravdy nie je prítomná v ich živote; hlboký, zmäččujúci vplyv Kristovej lásky sa nezjavuje v živote a charaktere. Aké veľké dielo pasenia Božieho stáda by sa však mohlo vykonať, keby podpásieri boli ukrižovaní s Kristom a žili Bohu, aby spolupracovali s najvyšším Pastierom stáda! Kristus vyzýva ľudí, aby pracovali tak, ako pracoval on. Je potrebné hlbšie, silnejšie, naliehavejšie svedectvo o moci pravdy, ako sa prejavuje v praktickej zbožnosti tých, ktorí vyznávajú, že jej veria. Spasiteľova láska v duši povedie k rozhodnej zmene v spôsobe, akým pracovníci pracujú

pre duše tých, ktorí hynú. Keď pravda zaujme citadelu duše, Kristus je dosadený na trón v srdci a ľudský nástroj potom môže povedať: „S Kristom som ukrižovaný; žijem však už nie ja, ale žije vo mne Kristus; a život, ktorý teraz žijem v tele, žijem vo viere v Syna Božieho, ktorý si ma zamiloval a vydal seba samého za mňa.““ Review and Herald, 9. októbra 1894.

„Citadela duše“ je miestom, kde „Kristus sedí na tróne“. Uvedenie Krista na trón sa uskutočňuje vtedy, keď je telo ukrižované, a telo je podľa Pavlovej definície nižšou prirodzenosťou, a je severným kráľovstvom. Preto proroctvo o severnom kráľovstve siahalo len po rok 1798. Nižšia prirodzenosť nemôže byť spojená s Božstvom; musí byť premenená v okamihu, v mihnutí oka, pri druhom príchode. Južné kráľovstvo, ktoré obsahovalo „hlavu“, ktorou bol Jeruzalem, a „hlavu“, ktorou bola svätyňa, siahalo až po rok 1844, lebo predstavovalo vyššiu prirodzenosť, ktorá sa mohla rozhodnúť ukrižovať telo a vierou vstúpiť do citadely Najsvätejšieho miesta a zasadiť na trón s Kristom. Miesto, kde sa toto spojenie a toto uvedenie na trón uskutočňuje, je v citadele ľudského chrámu. Desiaty verš jedenástej kapitoly definuje hlavu ako pevnosť, no táto pravda je ustanovená iba svedectvom Izaiáša, ktoré vyžaduje, aby pravda o pevnosti (citadele) bola chápaná vo svojich vonkajších i vnútorných aplikáciách.

Božie slovo má byť našim duchovným pokrmom. „Ja som chlieb života,“ povedal Kristus; „kto prichádza ku mne, nikdy nebude hladovať, a kto verí vo mňa, nikdy nebude žízniť.“ Svet hynie pre nedostatok čistej, nefalšovanej pravdy. Kristus je pravda. Jeho slová sú pravda a majú hlbší význam, než sa javí na povrchu, a hodnotu presahujúcu ich nenápadný zjav. Mysle oživené Duchom Svätým rozoznávajú hodnotu týchto slov. Keď budú naše oči pomazané svätou očnou masťou, budeme schopní rozoznať vzácne drahokamy pravdy, hoci by boli ukryté pod povrchom.

„Pravda je jemná, ušľachtilá, vznešená. Keď formuje charakter, duša rastie pod jej božským vplyvom. Každý deň má byť pravda prijímaná do srdca. Takto jeme Kristove slová, o ktorých On vyhlasuje, že sú duch a život. Prijatie pravdy urobí z každého, kto ju prijíma, Božie dieťa, dediča neba. Pravda, ktorú si človek uchováva v srdci, nie je chladnou, mŕtvou literou, ale živou mocou.“

„Pravda je svätá, božská. Je silnejšia a mocnejšia než čokoľvek iné pri utváraní charakteru podľa podobnosti Krista. V nej je plnosť radosti. Keď je prechovávaná v srdci, láska ku Kristovi sa uprednostňuje pred láskou k akejkolvek ľudskej bytosti. Toto je kresťanstvo. Toto je Božia láska v duši. Takto čistá, nefalšovaná pravda zaujíma citadelu bytosti. Napĺňajú sa slová: „A dám vám nové srdce a nového ducha vložím do vášho vnútra.“ V živote toho, kto žije a pracuje pod oživujúcim vplyvom pravdy, je vznešenosť.“ Review and Herald, 14. februára 1899.

Toto videnie prorockých dejín v jedenástej kapitole Daniela sa začína v druhom verši a šiesty a najbohatší prezident sa zhoduje s hlavou, ktorou je Rusko vo veršoch jedenásť až pätnásť. V týchto dejinách sa šiesty prezident stane ôsmym, ktorý je zo siedmich, a bude kráľovať, keď sa cirkev a štát v Spojených štátoch spoja a v šestnástom verši završia svoje nesväté smilstvo pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone.

Korouhva, ktorá má byť vtedy vztýčená, bude sklamaná a na čas troch a pol dňa zomrie, čo je v Danielovi 10 dvadsaťjeden dní. Na konci dvadsiatichjeden dní Danielovho smútenia, čo je završenie troch a pol dňa smrti na ulici pre dvoch svedkov, ktorí sú tými v Ezechiellovom údolí, ktorí sú mŕtvymi suchými kosťami — zaznie prorocké posolstvo, ktoré privádza mŕtvych späť k životu. Tento proces je v 10. kapitole Daniela znázornený tromi krokmi.

A dvadsiateho štvrtého dňa prvého mesiaca, keď som bol pri brehu veľkej rieky, ktorá je Hiddekel, pozdvihol som svoje oči a videl som, a hľa, istý muž, oblečený do ľanového rúcha, a jeho boky boli opásané rýdzim zlatom z Úfaza. Jeho telo bolo ako chryzolit a jeho tvár ako zjav blesku, jeho oči ako ohnivé fakle, jeho ramená a jeho nohy ako lesk lešteného bronzu a hlas jeho slov ako hlas zástupu. A ja, Daniel, som sám videl to videnie; mužovia, ktorí boli so mnou, to videnie nevideli, ale padla na nich veľká triaška, takže utiekli a skryli sa. A tak som zostal sám a videl som toto veľké videnie; nezostala vo mne nijaká sila, moja tvár sa na mne zmenila na nepoznanie a nevládal som. Ešte som však počul hlas jeho slov; a keď som počul hlas jeho slov, padol som na svoju tvár do hlbokého spánku a moja tvár smerovala k zemi. A hľa, dotkla sa ma ruka a postavila ma na kolená a na dlane mojich rúk. A povedal mi: Daniel, muž veľmi milovaný, porozumej slovám, ktoré ti hovorím, a postav sa na svoje miesto, lebo teraz som poslaný k tebe. A keď mi povedal toto slovo, postavil som sa celý roztrasený. Potom mi povedal: Neboj sa, Daniel, lebo od prvého dňa, keď si si zaumienil porozumieť a ponížiť sa pred svojím Bohom, tvoje slová boli vypočuté, a ja som prišiel pre tvoje slová. Ale knieža perzského kráľovstva stálo proti mne dvadsaťjeden dní; ale hľa, Michal, jedno z hlavných kniežat, prišiel mi na pomoc, a ja som tam zostal pri perzských kráľoch. Teraz som prišiel dať ti porozumieť tomu, čo postihne tvoj ľud v posledných dňoch, lebo videnie sa ešte vzťahuje na mnohé dni. Daniel 10:4–14.

Daniel je na konci dvadsiatich jedných dní smútenia, keď vidí videnie Krista a počuje slová Krista. Videnie viditeľného i hovoreného Slova Božieho spôsobuje oddelenie dvoch tried a Daniel bol mŕtvy na ulici, lebo bol „v hlbokom spánku“.

Toto povedal; a potom im riekol: Náš priateľ Lazar spí; ale idem, aby som ho zobudil zo spánku. Vtedy mu jeho učeníci povedali: Pane, ak spí, uzdraví sa. Ježiš však hovoril o jeho smrti; ale oni sa nazdávali, že hovorí o odpočinku v spánku. Vtedy im Ježiš otvorene povedal: Lazar zomrel. Ján 11,11–14.

Potom sa Daniela po prvý raz dotkol Gabriel, ktorý ho oboznamuje s politickým zápasom, ktorý prebiehal, kým bol Daniel mŕtvy (spiaci), a s tým, že mu teraz poskytne výklad videnia, ktoré práve premenilo Daniela na Kristov obraz. Potom sa ho po druhý raz dotkne sám Kristus.

A keď ku mne prehovoril takýmito slovami, obrátil som svoju tvár k zemi a onemel som. A hľa, ktosi, podobný synom ľudským, dotkol sa mojich rtov; potom som otvoril svoje ústa, prehovoril som a povedal som tomu, ktorý stál pred mnou: Ó, môj pane, pre videnie ma zachvátili bolesti a neostala vo mne nijaká sila. Lebo ako môže služobník tohto môjho pána hovoriť s týmto mojím pánom? Veď vo mne ihneď neostala nijaká sila, ani dych vo mne nezostal. Daniel 10:15–17.

To je súbežné s prvým Ezechielovým proroctvom v tridsiatej siedmej kapitole, lebo v dvoch proroctvách, ktoré má Ezechiel predniesť mŕtvym kostiam v údolí, prvé sformuje telá, no tie potom ešte nemajú dych, ani nemajú silu mocného vojska. Až pri druhom Ezechielovom proroctve telá prijímú dych zo štyroch vetrov a postavajú sa ako mocné vojsko, a pri Danielovom druhom dotyku „nezostala vo mne sila, ani dych vo mne neostal.“ Potom sa Daniela opäť dotkne po tretí raz celkovo, a po druhý raz Gabriel.

A znovu prišiel a dotkol sa ma ten, ktorý vyzeral ako človek, a posilnil ma. A povedal: Ó, veľmi milovaný muž, neboj sa; pokoj tebe, buď silný, áno, buď silný. A keď ku mne prehovoril, bol som posilnený a povedal som: Nech hovorí môj pán, lebo si ma posilnil. Daniel 10:18, 19.

Tretí Danielov dotyk je druhým Ezechielovým proroctvom, ktoré privádza telá na nohy ako mocné vojsko. Jeho proroctvo je určené ľudu, ktorý si uvedomuje, že je mŕtvy, lebo truchlil, ako truchlil aj Daniel.

Vtedy mi povedal: Prorokuj vetru, prorokuj, syn človeka, a povedz vetru: Takto hovorí Pán Hospodin: Príď od štyroch vetrov, ó dych, a zaduj na týchto pobitých, aby ožili. A prorokoval som, ako mi prikázal, a vošiel do nich dych, a ožili a postavili sa na svoje nohy, vojsko preveľmi veľké. Potom mi povedal: Syn človeka, tieto kosti sú celým domom Izraela. Hľa, hovoria: Naše kosti vyschli a naša nádej zanikla; sme odrezaní. Ezechiel 37:9–11.

Pán prikazuje Ezechielovi prorokovať a hovorí im, že svedectvo domu Izraela je také, že sú mŕtvi, bez nádeje a odrezaní. Smútia, ako smútil Daniel, pretože sú sklamaní z nenaplneného predpovedania z 18. júla 2020, a v tomto stave je Ezechielovi povedané, aby prorokoval.

Preto prorokuj a povedz im: Takto hovorí Pán, Hospodin: Hľa, ľud môj, otvorím vaše hroby a vyvediem vás z vašich hrobov a privediem vás do krajiny Izraela. A poznáte, že ja som Hospodin, keď otvorím vaše hroby, ľud môj, a vyvediem vás z vašich hrobov. A vložím do vás svojho ducha a ožijete, a usadím vás vo vašej vlastnej krajine; vtedy poznáte, že ja, Hospodin, som to hovoril a vykonal, hovorí Hospodin. Ezechiel 37:12–14.

Pán, ktorý je archanjel Michael, otvára ich hroby; a dvaja svedkovia zo Zjavenia jedenástej kapitoly, ktorí sú potom vzkriesení, dostávajú Ducha Svätého a postavajú sa na nohy, práve tak, ako bol Duch Svätý daný tým, ktorí sa postavili na nohy, keď boli vyvedení zo svojich hrobov v Ezechielovom druhom proroctve.

A po troch dňoch a pol vošiel do nich Duch života od Boha a postavili sa na svoje nohy; a na tých, čo ich videli, padol veľký strach. Zjavenie 11,11.

Títo dvaja svedkovia sú predstavení ako Mojžiš a Eliáš a Mojžiš bol tiež vzkriesený hlasom archanjela.

No archanjel Michal, keď sa s diablom sporil o Mojžišovo telo, neopovážil sa vyniesť proti nemu potupné obvinenie, ale povedal: Nech ťa Pán potresce. Júda 1:9.

Michael, Knieža a Archanjel, je Ten, ktorý prišiel a pomohol Gabrielovi v desiatej kapitole Daniela, a je to Jeho hlas, ktorý povoláva mužov i ženy k životu.

Lebo sám Pán zostúpi z neba s mocným zvolaním, s hlasom archanjela a s Božou trúbou; a mŕtvi v Kristovi vstanú najprv. 1 Tesaloničanom 4,16.

Tri Danielove dotyky predstavujú prechod laodicejského hnutia tretieho anjela k filadelfskému hnutiu tretieho anjela a v Danielovi desať je videnie, ktoré uskutočňuje prechod od obrazu Laodicey k obrazu Filadelfie, znázornené prorockými dejinami predstavenými v jedenástej kapitole. Toto videnie je Ezechielom znázornené ako videnie islamu tretieho beda. V roku 2014 Rusko iniciovalo druhú zástupnú vojnu. V roku 2015 najbohatší prezident začal svoje úsilie stať sa šiestym prezidentom.

V roku 2020 bol ten prezident, predstavujúci republikánsky roh, zabitý „woke“ ateistickou šelmou z bezodnej priepasti a v tom istom roku bol zabitý aj laodicejský protestantský roh. V roku 2023 oba rohy opäť ožili a oba začali svoj prechod do ôsmeho, ktorý je zo siedmich. Jeden prechádza do politického obrazu šelmy, keď sú v Spojených štátoch spájané Cirkev a štát, a druhý roh prechádza z obrazu Laodicey do obrazu Krista. Oba budú vyzdvihnuté pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone. Jeden sa stane „Alexandrom Veľkým“, popredným kráľom desiatich kráľov, ktorí dávajú svoje siedme kráľovstvo smilnici Ríma, a druhý bude vyzdvihnutý ako zástava.

Videním, ktoré spôsobuje oba tieto prechody, sú dejiny, ktoré sa odvíjajú medzi 11. septembrom 2001 a nedeľným zákonom. Jedenásty verš z jedenástej kapitoly Daniela je výslovne určený v rámci súvislosti: ak neuveríte, nebudete upevnení.

V tejto štúdii budeme pokračovať v nasledujúcom článku.

„Biblické zásady majú byť smernicou každodenného života. Kristov kríž má byť témou, zjavujúcou ponaučenia, ktoré sa musíme naučiť a uvádzať do praxe. Kristus musí byť vnášaný do všetkých štúdií, aby študenti mohli prijímať poznanie Boha a aby Ho mohli predstavovať charakterom. Jeho dokonalosť má byť predmetom nášho skúmania v čase i vo večnosti. Božie slovo, hovorené Kristom v Starom i Novom zákone, je chlebom z neba; no mnoho z toho, čo sa nazýva vedou, je ako pokrmy ľudského výmyslu, porušená strava; nie je to pravá manna.

„V Božom slove sa nachádza múdrosť nepopierateľná, nevyčerateľná — múdrosť, ktorá nevzišla z konečnej, ale z nekonečnej mysle. No mnohé z toho, čo Boh zjavil vo svojom slove, je ľuďom nejasné, pretože klenoty pravdy sú pochované pod troskami ľudskej múdrosti a tradície. Mnohým zostávajú poklady slova skryté, pretože po nich nehľadali s úprimnou vytrvalosťou, až kým neporozumeli zlatým zásadám. Slovo musí byť skúmané, aby očistilo a pripravilo tých, ktorí ho prijímajú, aby sa stali členmi kráľovskej rodiny, deťmi nebeského Kráľa.

„Štúdium Božieho slova by malo zaujať miesto štúdia tých kníh, ktoré odvedli myseľ do mysticismu a preč od pravdy. Jeho živé zásady, votkané do nášho života, budú našou ochranou v skúškach a pokušeniach; jeho božské poučenie je jedinou cestou k úspechu. Keď skúška príde na každú dušu, nastanú odpadnutia. Niektorí sa ukážu ako zradcovia, nerozvážni,

domýšľaví a sebestační, a odvrátia sa od pravdy, stroškotajúc vo viere. Prečo? Pretože nežili „každým slovom, ktoré vychádza z Božích úst“. Nekopali do hĺbky a neurobili svoj základ pevným.

„Keď im boli prinášané slová Pána prostredníctvom Jeho vyvolených poslov, reptali a domnievali sa, že cesta je učená príliš úzka. V šiestej kapitole Jánovho evanjelia čítame o niektorých, o ktorých sa myslelo, že sú Kristovými učeníkmi, no keď im bola predložená prostá pravda, pohoršili sa a už viac s Ním nechodili. Podobne sa aj títo povrchní študenti odvrátia od Krista.“ Testimonies, zväzok 6, 132.